

OPGEJAAGD WILD

OPGEJAAGD WILD

Wouter Helders

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

© Wouter Helders

Tweede druk, september 2025

Grafische vormgeving: Anita Willemse-Bodewes /

Indruk Grafisch ontwerp, Soest

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 978-90-8360-462-6

www.nafnedka.nl

www.wouterheldersthillers.nl

www.bloodygoodbooks.nl

Uitgeverij Nafnedka

Voor Maurits

‘Een rijke fantasie is de grootste schat.’

Proloog

Antwerpen, België

Het rode stipje gleed over de witte muur. Zoekend. Speurend. Als een door de geur van een bloem aangetrokken bij, bewoog het stipje zich langzaam door de keuken. Het gleed over de schouw, passeerde het koffieapparaat en had net de koelkastdeur bereikt toen Sofie Lafleur de open keuken binnenstapte. Ze keek gebiologeerd naar het bewegende lichtje. De mok die ze met koffie wilde vullen, hing losjes in haar hand terwijl ze verbaasd zag hoe het rode stipje in een rechte lijn op haar afkwam. Ze deed nog een twijfelende stap naar voren, voelde dat haar voet iets raakte, maar registreerde het al niet meer. Een milliseconde eerder was het grote huiskamerraam van haar flat geëxplodeerd in een wolk van kleine glassplinters. De kogel die dit had veroorzaakt, was met een slordige duizend meter per seconde door haar kleine woonkamer gevlogen om vervolgens, na eerst haar slaap te hebben geschampt, een gat te slaan in de gestucte muur.

Terwijl het speelgoedstoomwalsje waarop ze had getrapt een vrolijk deuntje afspeelde, stortte Sofie neer op de keukenvloer. Ze voelde geen pijn, hoorde geen ander geluid dan het bonken van haar hart. Even was zich vaag bewust van een warm gevoel dat zich vanuit haar hoofd door de rest van haar lichaam leek te verspreiden. Toen was het alsof er een deken over haar heen werd gegooit. Ze vocht er korte tijd tegen. Dacht aan haar zoontje Marcel. Wist dat ze wakker moest blijven. Maar de deken was te zwaar. De duisternis totaal.

Het was een oerschreeuw. Hard. Rauw. Hij kwam vanuit haar tenen en vormde een uitlaatklep voor alle energie die zich in haar lichaam had verzameld. De schreeuw rukte haar uit haar onrustige slaap. Geschrokken sloeg ze een hand voor haar mond en staarde met opengesperde ogen in het halfduister van haar slaapkamer. Ze zat recht overeind in bed en merkte dat haar huid vochtig was van het zweet. Het was weer dezelfde nachtmerrie geweest. Dezelfde nare

droom die haar al een jaar plaagde. Zonder erbij na te denken bewoog haar hand zich van haar mond naar haar linkerslaap. Haar lichte, half-kroezende haar was op die plek dunner en onder haar krullen voelde ze het rafelige litteken dat het pad aangaf waarlangs de kogel door haar huid had geploegd. Elke keer wanneer haar vingers het harde, kronkelige litteken beroerden, besepte ze hoeveel geluk ze had gehad. Als Marcel zijn speelgoed niet had laten slingeren, als zij niet was afgeleid door het laserlichtje van het geweer dat op haar werd gericht, als ze niet op het stoomwalsje was getrapt en daardoor een onverwachte beweging met haar hoofd had gemaakt ... als, als, als.

Sofie liet zich met een zucht achterovervallen. Sloot haar ogen en probeerde de herinneringen aan de aanslag weg te duwen door aan andere dingen te denken. Aan het feit dat ze geen hoofdpijn had, bijvoorbeeld. De afgelopen maanden leek haar hoofd steeds vaker uit elkaar te barsten. Deze week was ze zelfs al een paar keer wakker geworden van de pijn. Maar nu was de hoofdpijn weg. Toch maakte de opluchting al snel plaats voor de gedachte dat Marcel bijna wees was geweest. Haar ogen vulden zich met tranen. Opeens hoorde ze hem snikken, een zacht geluid dat haar moederinstinct meteen activeerde. Met het gevoel van dankbaarheid nog vers in haar geheugen, ging ze bijna opgetogen haar bed uit, knipte een nacht-lampje aan en liep in haar ondergoed naar zijn slaapkamer die naast die van haar lag. In het zwakke, groene licht dat de dinosauriuslamp op de grond naast zijn bed verspreidde, zag ze dat hij overeind zat en met zijn handen in zijn ogen wreef. Sofie ging naast hem zitten en tilde hem bij haar op schoot. Ze drukte haar neus in zijn krullen, die had hij van haar, en snoof zijn geur op terwijl ze hem zachtjes over zijn rug aaide. Ze voelde zijn warme lijf ontspannen, het snikken hield op en een tijdje zaten ze tegen elkaar aan. Toen tilde hij zijn hoofd en keek haar aan.

‘Waarom schreeuwde je, mama? Ik vond het een beetje eng.’

Zelfs in, of misschien wel dankzij, het zwakke groene licht, werd ze zoals vaker getroffen door de kleur van zijn ogen. Ze hadden precies dezelfde lichtgroene glans als die van zijn vader.

‘Sorry, lieverd.’ Sofies stem was hees. ‘Mama, had een enge droom. Ga maar weer lekker slapen.’ Sofie drukte een kus op zijn

voorhoofd en legde hem voorzichtig weer in bed. Ze keek even hoe hij zich omdraaide en direct zijn ogen sloot. Daarna stond ze op en liep naar de woonkamer. Slapen kon ze nu toch niet meer. Chris Hurkman zat weer in haar hoofd.

Sofie plofte op de bank en dacht aan de man waar ze zo verschrikkelijk verliefd op was geweest. De man met wie ze ten strijde was getrokken tegen de Nederlandse mijnbouw-gigant *Hurkman & De Graaff*. Zij deed dat omdat ze vermoedde dat het bedrijf een rol speelde in de dood van haar vader die in de jaren '70 in Congo was vermoord. Hij omdat hij als erfgenaam van het concern moest vechten voor zijn rechtmatige erfdeel. Ze waren verliefd geworden. Tenminste, dat dacht ze. Maar hij had haar gebruikt, verraden en laten vallen toen hij had gekregen wat hij wilde. Nu was hij dood. En hoewel ze het soms haatte dat ze dagelijks aan hem werd herinnerd door de zoon die hij bij haar had verwekt, was ze hem ook dankbaar voor wat hij haar had gegeven. Marcel was het mooiste wat haar ooit was overkomen.

De achterklep van de Hercules C-130 schoof open en het gesuis van de wind begon het gebulder van de motoren te overstemmen. Sam de Wild moest denken aan de sprong van enkele dagen geleden. Dat was bij daglicht geweest en hij had eenvoudig naar de rivier kunnen navigeren. Nu vloog hij in het donker boven de *broccoli*, zoals de mannen onder elkaar de jungle noemden en moest hij met zijn nachtkijker de contouren van de rivier zien te ontwaren. Alleen door die glimmende zwarte slang een paar kilometer in noordelijke richting te volgen, zou hij bij de dropzone kunnen landen. Vanaf daar stond hem een loodzware tocht door de snikhete moerassen van Frans-Guyana te wachten, want naar het rendez-vouspunt was het zeker tien kilometer lopen.

Hij kon nu elk moment naar voren worden geroepen. Sam sloot zijn ogen en probeerde zich alle handelingen die hij in de lucht moest uitvoeren voor de geest te halen. De oude gewoontes, opgepikt in zijn tijd bij de Luchtmobiele Brigade, waren moeilijk af te leren. Bij deze sprong, die volgens Franse standaarden zou worden uitgevoerd, waren geen sprongbegeleiders; hij stond er alleen voor. Hij repeteerde de springcommando's en de instructies die hij de afgelopen dagen zo vaak had gehoord. *Blijf vlak en stabiel, benen licht gebogen, val niet terug. Check je hoogtemeter. Kijk links, voor en rechts. Check je hoogtemeter. Check de dropzone. Kijk waar je maten zich bevinden. Maak een holle rug, trek aan het koord, zet je schrap voor een stevige ruk en bid dat het scherm opengaat.*

Een klap op zijn schouder maakte dat zijn ogen openschoten. De loadmaster gaf het signaal dat het tijd was om te gaan. Sam ging op de glanzende metalen vloer staan en liep naar voren. De zolen van zijn zware gevechtsslaarzen plakten als lijm aan de vloer en onder het parachutistenpak was zijn uniform nat van het zweet. Een combinatie van zenuwen voor de sprong, de hoogte en de wetenschap van wat hem beneden te wachten stond. Sam bewoog zich langzaam naar de staart van het vliegtuig, waggelend onder het gewicht van de parachute op zijn rug en de rugzak op zijn buik. Bij het einde van de klep bleef hij even staan en staarde naar het

gapende zwarte gat onder zich en de rode lampjes die vlak boven zijn hoofd knipperden.

Uit het microfoontje in zijn linkeroor, dat via een wit draadje met de iPod in zijn borstzak was verbonden, schalde *Flash*, een van zijn lievelingsnummers van Queen. Dat hij groot fan was van de Britse band, was een van zijn guilty pleasures, de meeste andere commando's hielden van rap, hiphop of techno. Smaakloze barbaren waren het. En over het algemeen ook échte regelneukertjes. Want Sam wist zeker dat geen van hen het had aangedurfd om, net als hij, de regels te overtreden door tijdens de operatie naar muziek te luisteren.

Boven hem sprongen lichtjes op groen. Sam toucheerde vluchtig het gouden kruisje dat aan de ketting om zijn nek hing. Het was een nutteloos gebaar want hij was, ondanks de verwoede pogingen van zijn oma, nooit religieus geweest, maar de ketting deed hem aan haar denken. Het was zijn talisman. En ook al kon hij het sieraad door de verschillende lagen kleding heen niet voelen, het gebaar behoorde tot zijn vaste rituelen. Zonder aarzeling wierp Sam zich in de opengesperde muil van de nacht. In zijn val zette hij zich af naar achteren, hield zijn hoofd omhoog en viel één meter totdat zijn benen de slipstream van het vliegtuig raakten, waardoor ze terug naar boven werden geworpen en zijn lichaam horizontaal wentelde. De koude wind sloeg hem in het gezicht en prikte als naalden in het onbeschermd gedeelte. Hij negeerde het en begon uit gewoonte te tellen. Duizend, tweeduizend, drieduizend. Sam kromde zijn rug, hield zijn linkerarm half gebogen voor zijn hoofd om in balans te blijven en stak zijn hand uit naar de metalen greep van het koord bij zijn rechterschouder. Hij gaf er een flinke ruk aan en trok het zijwaarts, onmiddellijk dankbaar voor het openklappende valschermdat hij achter zich hoorde klapperen. Maar de verwachte schok bleef uit. Een fractie van een seconde later besepte hij in paniek dat zijn parachute weigerde en dat hij binnen enkele seconden te pletter zou vallen.

Sam hoefde niet op zijn hoogtemeter te kijken om te weten dat hij in de problemen zat. Hij was gesprongen van tienduizend voet, een kleine drieënhalf duizend meter hoogte. Nu hij met zo'n tweehonderdvijftig kilometer per uur naar beneden stortte, gaf hem dat iets meer dan een halve minuut om te reageren. Hij had geen

tijd voor paniek. Hij moest handelen. Het eindeloze oefenen tijdens de drills zorgde dat hij overschakelde op de automatische piloot. Met rechts greep hij het afwerpkussen tussen zijn rechterschouder en borst, terwijl hij met zijn linkerhand naar het trekkoord op zijn linkerborst reikte. Toen hij op allebei een stevige grip had, rukte hij met rechts het afwerpkussen los en trok met links aan het reservekoord.

Zijn hoofdparachute schoot klapperend bij hem vandaan. Hij voelde hoe hij verder versnelde en zag zijn hoogtemeter rondtollen in het spookachtig groene licht van zijn nachtzichtkijker. Toen werd opeens alle lucht uit zijn longen geperst. De beenbanden van het harnas sneden krachtig in zijn kruis terwijl zijn reserveparachute zich achter hem openvouwde. Nauwelijks bijgekomen van de klap, haalde hij diep adem en keek opnieuw op de hoogtemeter. Hij zat al onder de driehonderd meter en daalde nog steeds veel te hard. Sam probeerde iets in de donkere massa onder zich te ontwaren en keek snel om zich heen of hij zich ergens op kon oriënteren. Het had geen zin. De lucht om hem heen was leeg en onder zijn voeten viel niets dan zwart land te bespeuren. Van de rivier was geen spoor te bekennen.

Sam klemde zijn tanden op elkaar en zette zich schrap voor de klap. Minder dan honderd meter nog. In plaats van een zachte waterlanding zou hij midden tussen de bomen crashen. Dat ging pijn doen.

Het eerste wat Sam voelde toen hij zijn ogen opende, was een stekende pijn in zijn schouder. Een moment later realiseerde hij zich dat hij niets zag. Paniek welde in hem op en in een reflex schoten zijn handen naar zijn gezicht. Ze gleden over zijn wangen, richting zijn ogen. Pas toen hij met zijn vingers tegen zijn oogbol aantikte, haalde hij opgelucht adem; zijn ogen zaten er nog. Hij moest zijn nachtkijker zijn verloren. Net als zijn helm met ingebouwde communicatieset en de oortjes van zijn iPod. Hij vloekte en wist niet wat hij erger vond: geen muziek de komende uren of het feit dat hij effectief was afgesneden van zijn collega's. Hij zette de gedachten opzij, er waren belangrijker zaken die zijn aandacht eisten.

Het was aardedonker en om zich heen voelde hij bladeren en

takken. Het leek of hij vasthing in een boom. Hij dwong zichzelf rustig na te denken en bedacht zich dat hij een horloge had. Er zat een lichtfunctie op het display waardoor hij wat zou kunnen zien. Hij probeerde zijn rechterarm te bewegen in de richting van zijn linkerpol, maar merkte direct dat de op zijn buik vastgesnoerde rugzak in de weg zat. Bovendien zaten de lijnen van de parachute vast, waarschijnlijk verstrengeld in de takken van de boom, zodat zijn ledematen als die van een marionet werden beperkt in hun bewegingsvrijheid. Tegen beter weten in probeerde hij zijn linkerhand omhoog te bewegen, maar werd onmiddellijk teruggefloten door de pijn die vanuit zijn schouder door zijn arm schoot. Sam gromde. Hoewel hij in het donker zijn schouder niet kon zien, kende hij dit gevoel. Zijn schouder was weer eens uit de kom. Als hij enige kans wilde maken hier zonder hulp uit te komen, moest hij hem terugzetten, want zonder gebruik van zijn beide handen en armen zou hij zichzelf nooit kunnen bevrijden. Laat staan uit de boom klimmen.

Een tijdje hing Sam besluiteloos in de boom. Moed verzamelend voor wat hij wist dat hij moest doen. Hij had met zijn rechterarm gevoeld dat hij met zijn gezicht naar de boomstam hing, op circa dertig centimeter afstand. Als hij zijn bovenlichaam heen en weer zou bewegen, kon hij zichzelf laten schommelen. Door vervolgens op het juiste moment zijn schouders te draaien, en zijn linkerschouder onder de juiste hoek tegen de boomstam te laten botsen, kon hij zijn schouder terug in de kom fixeren. Dat was de theorie. Hij wist dat het kon, want hij had het twee keer eerder gedaan. De praktijk was echter wat weerbarstiger. De vorige keren had hij overdag op een rugbyveld gestaan, stijf van de adrenaline. Nu had hij pijn, was bang, zag geen hand voor ogen en hing midden in de jungle in een boom. Allereerst moest hij het obstakel verwijderen dat voor zijn buik hing. Met zijn rechterhand begon hij de straps onderaan de rugzak los te trekken. Eerst de linker zodat zijn schouder werd ontlast, toen de heupband en als laatste, toen de rugzak al halfvrij hing, de strap onderaan zijn rechterschouder. Het was een priegelwerkje, en in de bedompte hitte begon hij direct te zweten van inspanning, maar het lukte hem. De rugzak maakte zich los van zijn lichaam en werd verzvolgen door het donkere woud. Het duurde een seconde of drie

voor Sam hem de grond hoorde raken, hij vloekte. Dat betekende dat hij zich minstens dertig meter boven de grond bevond. Hoe ging hij in godsnaam naar beneden komen?

Sam zette de gedachte daaraan van zich af en focuste zich op zijn eerste prioriteit. Zijn linkerschouder. Hij bewoog zijn gezicht omlaag en beet op de kraag van zijn uniform om te voorkomen dat hij, in een pijnreflex, zijn tanden of tong zou stukbijten. Toen begon hij langzaam heen en weer te wiegen. Terwijl hij met zijn rechterarm trachtte de juiste afstand tussen zijn schouder en de boomstam te bewaren, verzamelde hij kracht. Op het moment dat hij genoeg snelheid had, ramde hij zijn schouder tegen de boom.